

Womhaj Bóh!

Cyflo 12.
24. mërza

Łétnik 5.
1895.

Szerebiske njedzelske łopjenka.

Wudawaju ƙo łóždu ƙobotu w Szmolerszej knihiczišczereni w Budyščinje a ƙu tam doštač sa šchwórtlétnu pšchedplatu 40 ny.

Njedzela Łátare.

Gal. 4, 21—31: Ale to Jerusalem, kotrež je horkach, to je ta frejna, kiž je naša wschittich macz.

Salomonowy templ bė wjele kraŕnišchi hacž hėta teho šhromadženja, ale tał wschische hacž ƙu njebieša wschische semje, tał wjele wschische je kraŕnosč njebieškeho Jerusalema hacž semiskeho.

Szwjaty japoschtol widzi w duchu hižo twar, na kotrymž je tón Šnjes ƙam róžkny kamjen a na kotrymž dyrbi naše dušche kamjenje byčž.

Wulki jendželiski predač Whiffield je ras kraŕuje widomnu zyrtej i njerwidomnej pšchirunał. Wón ƙnana tał praji: Bė wjele njemėra na mėsce twarjenja templa w Salomonowym czaŕu, ale tola mėsce twarjenja bė na Libanonje, niž w Jerusalemje. Tam buchu mőzne marmorowe kamjenje se štalow wulamane, tam ƙo tyŕaz lėt stare zedry pušcžachu a ƙo do hrjadow dželachu. Wšchitke kamjenje buchu w štalach wobrubane. Wjele kamjenjom, na kotrychž šapoczachu dželacž, njepšchindže pošdžišcho do templa.

Na twarnym mėsce bė ropot dželanja, stajne hamowanje gratom, hamorow, pilow, ƙekerow. Ale w Jerusalemje bė ƙwjaty měr. Eso nam drje powjeda, so bu wišcho dželo bjes ropota dołonjane. Bė prjedy hižo wscho wotmėrjene a napravjene, so trjebachu jenož kamjen na kamjen položicž; hrjadny, kotrež bėchu wschė je šlotom počehnjene, buchu jena pschi drugej položene. W ƙwjatej cziščinje roščesche templ horje ł ƙwojemu dołonjenju; a

rekašche wo nim: tón Šnjes je w ƙwojim ƙwjatym templu, mjelcž pšched nim wscha semja.

Tał ma ƙo tež i duchownym twarjenjom zyrkwje. Now na semi je mėsce twarjenja: my ƙmy wschitzy pšches šcheczenizu na tole mėsce ƙadzeni. Je jenož na tym ležane, so buchmy ƙo pšches Božu ruku jako prawe kamjenje sa to mėsce, kotrež je wón w zyrkwi sa naŕ wušwolil, naprawicž dali. Ale wjele jich je, czi ƙwoje mėsce w ƙwjatym twarjenju šhubja, ƙo jako njełodni wupołasaja.

W ƙmjertnej hodzinje pšchindže Bóh tón Šnjes a wošmje pšches ƙmjertnu ruku hódne namałane kamjenje a staji je tam horkach w šbőžnej wėcznosčzi jedny pschi druhim. Tał šroščje w cziščinje wėcznosčze twar, ł majestetiskej, kraŕnej dołonjanošczi, hacž ƙo junu, hdyž ƙu wschė i Šhrystuškoweje krowu wumőzene dušche šaŕudžene, widomnje počuze, hacž Jerusalem, kotrež je horkach, taž ƙwjaty japoschtol jo widzi, dele pšchindže na semju a potom łonž pšchindže.

Potom budže na semi šako paradis a budže rekačž: hlaj, hėta Boža pola cžlowjekow. Na cžlowjekach na semi, kiž ƙu džeczi njebieškeho Jerusalema, dyrbi to pytnycž byčž, dyrbi nėłajša potajna mőz ƙo na nich počasacž. Setkach ras na pučžowanju mlodeho, jednorje šwoblełaneho cžlowjeka. Jeho šchtant bė hnydom na nim widžecž; bė zyle hinaschi hacž drusy. Jeho drašta bė jednora, mėsche mało pschi ƙebi a pučžowajšche tola jara daloko. Džiwach ƙo na tym, ƙłyšchach pał potom, so je wón bohatty a wošebny muž, kiž jako njesnatty pučžuje, so by wón tał ƙwėt łepje jesnał. Džeczi njebieškeho Jerusalema pučžuja tež jako

njejnaczi psches śwēt. Wjedža, hdže je jich domijna a wjedža, jo ma wupshestrjena Boža ruka došč sa nich, sa jemške a sa njebjeske. Sčtož je k Sesufej pschischol a čisty činjeny psches jeho frej, tón je frej wot jatonja. Ty dyrbič! ty dyrbič! tak jaton wola. Seni cžlowjetojo spytaja Božu wolu dopjelnicž, drusy pak njerodža wo nju. Ale wšchitzy dyrbja tola šhonicž: psches skuff jatonja njebudže žane cželo prawe psched Bohom. Bola tych, kiž maja šbóžnika, je to hinaf. Woni wšcho to činja, jštož Boži jaton w džeřacz kasnjach žada, ale niž jako dželó, i kotrymž chzedža šebi jenož Bože špodobanje šaklužicž, ale šami wot šebje, kaž jštomu, kiž nětk bórny w našnim šlónzu šapocžnu wubiwacz a kčžecz.

Sesuf dawa cžlowjetej wulku móž do wutroby; tale móž šo w dopjelnenju jatonja połaže. Kaž woda šo je žórta wulije, tak dyrbja ššchježijanske pocžinfi i wutroby, w kotrejž Sesuf bydli, šo wulecz.

Kaž jasnošč je šlónza pschiudže, tak lubošč i wery. Njeje žadny jaton sa šbóžnikowe džečzi, šhiba tón, Sesufa pschezo we wutrobje nješč. Šdyž to špawnje dopjelnja, dawa wón jim móž a woni móža wjeřeli a šbožowni psches śwēt cžahnycz. Šamjen.

F.

Sšwjeczi tšjo kralojo.

(Pofracžowanje.)

3. Chor.

Sa hwědu šwojej džemy
A šwěru pytačž chzemy
Sšej džeczó kralowške;
Šo wěšče namafamy,
Šo bórny wohladamy,
Šam hwěda nješašnje.

Wšcho druhe šabydžemy
A k tebi šhladujemy,
Ty hwěda nadžije.
Šam pucže naše roškwěcz
A nam hačž na šónž doškwěcz,
Šo nješmolimy cže!

Ty, šwěta požadanje,
Ty, dušchow šradowanje,
Šžyl šhód našch žohnowacz!
Šžyl dopjelnicž nam žadoščž,
Šam špožeczž šbóžnu radoščž
A lubowacz šo dacž!

IV. Mudri psched Šerodaschom.

1. Sšwjedženške pschespolo.

2. Kaž mudri do Šerujalema a k Šerodaschej pschiudžechu.

(Deflamazija.)

Sšo tempel i měštom ššystotajše,
Mšha w šlóncznym šwětle rošewdže,
Duž šyla luda šypotajše
Sšo i wrotami a nječwjesche.
Sšo tamne šłowa dopjelnichu:
Móž póhanow šem pschishadža,
Wjelbludow cžrjódy pschistupichu
A na nich wjele bohastwa.

Šerujalemszy tšchepjetachu,
Šim ržesche hrěšhna wutroba,
Šdyž tajke wójšto wuhladachu,
Kiž pschicžeže k nim wot ranja.
A měšto wšchitkich nješwopšhija,
Še torhojščežo tež polnicžke;
Sšo pošledni wjaz' nješadžija,
Ša sa nich hiščeže měšto je.

Ša cžazy štare špominachu
A na ludy tak wšchelake,
Kiž i měštom šwjatym wojowachu
A hušto pschewčehachu je.
Sšo hroša wšchelka ššlyšheczž dajše:
„Šlaj, mur je tu a hinduški!
Kaž tyšchili šu měšto naše,
Sčto wě, jšto nětk šu wobšamški?“

Šerodajcha tež, židow krala,
Še španja ropot wubudži;
Wón i wotnom widži, fak šo wala
Lud po hařach, kral wšchitón rži,
Wón bórny pytmu pak, šo šašo
Sšo pomimychu štróžele
A šo je špodžiwanjom na šo
Lud špokojeny hladašche.

Wón ššlyšchi jeho šchufotanje:
„Sšo narodžil je ššubjeny!“
Wón wě profetow powjedanje,
Duž teho dla je ššlyšniwy;
Sšo prascha měšhnikow: „Mš praježe,
Šačž móžecže nje špokojicž!
Mš rucže i pižma šwětko daježe,
Šdže Šhryštuš měl šo narodžicž!“

„Šo pižnje wěšče w Bethlehemje“, —
Tak wšchitzy i jena prajachu —
„Še měšče židowškeje šemje,
Kaž mamy rēcž profetišk:
„Ššy, Bethlehemje, wšwoleny
Šjes židowškim měštam,
Mš i tebe budže narodženy
Twój šnjes a wodžer žionški.“

Duž do šwojeho doma ššradžu
Kral Mšudrych k šebi šawola
A da jim prajicž: „Ša wam radžu,
Šo pschishchli byščeže do hroda.“
Duž draštu krašnu šwobletani
Psched krala Mšudri ššupichu;
Kaž nahladni šu wohladani,
Wón dže jim ššedom k ramjenju.

Kaž pokorni pak psched nim šteja
A jeho prošha ponižnje,
Sšo k jeho cžječzi pošhileja:
„Šam poškaž džeczó kralowške!
Šam prajiko to, jštož šo ššalo,
Še hižo ššare wěšchčenje,
Nětk jeho hwědu wohladašo
Še wóčžo, fajke wjeřele!“

Še wutrobje pak naštróženy,
Še ššmėjotatym woblicžom,
Še wšchitkej lečži wuwucženy
Kral praji: „Mšoj to njeje dom;
Wšy pytače jo w mojim domje,
Ša džeczó moje wššlicže;
Šón foržen ma we wššchichim šštomje,
Kiž w pižnje wopižany je.

Duž praježe špawnje, fak je temu?
Šdy ššewi šo ta hwěda wam?
Šžyl rad šo i wami modlicž k njemu,
Šdyž jenož wo nim wěštoščž mam.
Ššfetojo šu wopižali,
Šo i Bethlehemu wšštupi;
Šam cžehicže, a šdyž namafali
Ščeže jeho, powjeseče tež mi!“

3. Chor.

Sčto, Šerodajcho, šštróža cže?
Šnjes Šesuf ššnežer mēra je,
Kiž twojich ššubkow njerodži,
Wón kral a ššnjes je njebjeski.

Šlaj, mudri hwědu wšwotnu
Nětk na njebjeřach widžachu,
Kaž rjenje ta jim ššwěczesche,
Šo sa nej džechu wjeřele!

(Pofracžowanje.)

Woporniwa luboscź.

(Pofraczowanje.)

IV.

„Tak pojdźe, knjes doktoro?“ prašehješe ſo knjeni Budzin-kowa lćkarja, jako ſ nej pſchińdźe.

„Wam tola hórje njeje“, tón wotmohwi.

„To wſchaf niź, knjes doktoro, ale mi něchtó pobrachuje, hdnyž waſ w ſwuczenym czaſu pſches prób ſtupicź njewidźu.“

„Hm, hm, — wſchelake wotdźerženje — ja proſchu wo ſamolwjenje, knjeni.“

Doktor Wolf khoru pſchepyta, kotraž na nerwy czerpješche, jej wſchitko roſkaſa a potom hnydom jaſo woteńdźe. To běſche tej knjeni zyle dźiwne, kotraž by ſo rad i tym ſdobnje ſmyſlenym mužom pol hodžiny roſrěczowala.

Zeho khoru běchu dženſa wſchitzy i nim njeſpokojom, czi jeni, dokelž ſo i zyla njepokaſa, czi druſy, dokelž ſo i zyla njepokaſa, czi druſy, dokelž jich prawje fedźbu njeměješche. A wjeczor ſo w pſchirodoſpytnym towaſtwje wſchitzy dźiwachu, ſchto běſche piſmawjedźerja pohnuło, ſo bjes ſamolwjenja domach woſta.

Wón běſche wjeſelny, ſo běſche wjeczor a dnjowe dźeło pſchětrate. Dženſa běſche jemu wſchitko czeſko bylo, dokelž běſche i myſlemi druhdže kłodźil.

Do ſwojeho wobudlenja ſo wrócziwſchi ſo jědže, kotruž běſche jemu hoſpoſa pſchihotowala, mało dótkny a poda ſo do ſwojeje dźelaniſkeje iſtwy, hdžež ſo i czeſkim wodychnjenjom do mjehkeho ſtola puſchězi.

Czma běſche a hoſpoſa běſche jemu lampu ſtajiła, ale wón ſebi na to njemyſleſche, ju jaſnwěczicź. Muzy pſched woczomaj ſměrom ſedźeſche.

W nim wojowaſche žałoſtny njeměr, nad kotrymž i knjeſom bycź ſo podarmo prózowaſche. Dopomnjecze, kotrež běſche wotemreće, jaſo w nim wozuczi.

Doktor Wolf běſche pſchi ſwojich 30 lćtach a pſchi ſwojej nahladnoſczi tola ſamotny muž, a ſa to dyrbeješche ſo tej dźakowacź, kotraž běſche jeho najprjedy do njebeſow ſlódkeho ſboza poſbėhnula a potom do hele hórkoſcze dele ſtorcziła. Wona běſche jara rjana, knjezna Miłza Rawez, wokoło kotrejež ſo młodži knjeſojo wjerčachy. Doktor Wolf bu jejny wuſwoleny a wona, jeho wohladawſchi na wſchitkich druhich ſabny, a ſawieſc tych druhich, kotraž wot wſchitkich bołow ſa nim dźeſche, njeſamó jemu ſlónězne ſwětło jcho ſlódkich ſonow ſacźnicź.

Hižo ſo na kwaſ hotowaſche, duž jedyn džen pſches měſto ta powjeſcź khwataſche: Eſlub doktora Wolfa i knježnu Rawez je roſwjaſany.

Wſchitzy ſo dźiwachu, ničtó to wěricź njehaſche, ale wěrnó tola běſche a nawoženja ſam běſche ſlub roſwjaſał. Zeho roſbudženje běſche i dolhich a czeſkich ſnutſkownych bėdženjom wuſchlo. Bóle a bóle běſche ſo pſcheſwědcził, ſo běſche ſo pſches rjane woblicžo jaſleplicź dał. Sadny teho woblicza ſo wutroba i niſkim ſmyſlenjom khorwaſche: hordocź, ſpodobanje na ſwětnym wjeſelu a žadanje wſchěm ſo lubicź. Wón ſo prózowaſche, ju polěpſchicź a ſ ſebi poſbėhnycź; jako wona ſa tym pſchińdźe, běſche njerſaza a ſo pſchecziwjješche. Pſchi tym ſo pať w ſwojej próſnoſczi pokafa.

Khwilu wón to njebeſche, potom pať jedyn džen pſched nju ſtupi i tym praſchenjom: pať tak? pať hinať?; wonaj ſo dolho wurěczowachtaj a ſlóněnje roſno dźeſchtaj na pſchezo.

Doktor Wolf běſche czi bóle pſchewſaty, czi polniſcho a wutrobniſcho běſche ſo ſwojej wuſwolenej w luboſczi pſchiwobrocził byl. Wón njewjedźeſche ſchto ſapoczeć. W nej, kotraž njebeſche jcho hódna byla, jaſtupjeťku zykeho žónſkeho hrodu poſna; wón běſche i zyla wěry do žonow ſhubil a ſo roſbudził, ſam woſtacź.

So by czeſke cziwilowaze myſle wotbył, ſo je wſchej mozu do ſwojeho powołanja da; tať pſchińdźe jaſo ſ ſebi a wón běſche lubowany a czeſčeny, hdžežkuli by pſchichol.

Nětko w ſwojim ſtólzu ſedźeſche a ſtara ſnutſkowna niſa tu jaſo běſche, jcho cziwilujo a martrarjo. A tola njebeſche wona ta ſama ſtara niſa, wona měješche nowy pſchidawł. Zeho pſchewědcženje, ſo je wſcha žonjaza luboſnoſcź jebaniſtowo a jaſlepjenje, wjazy twjerdže njeteješche. Njeměješche je ſwojim powſchitkow-nyim hidženjom pſchecziwo žonam tola njeprawo? Njebeſche hrěch po tej jenej, kotraž běſche jcho ſjebala, wſchitkich měricź? Dženſa běſche jemu jaſo žónſka napschecziwo ſtupiła, kotraž běſche mózny ſacziſchcź na njeho cziwila. Běſche wona jcho teſ kaſ je ſwojim ſwonkownym waſchnjom wſcheho jaſlepila? Ně, jcho pſchithiſnoſcź běſche pomaktu pſchichla, wona běſche po něczim w tej měrje roſtla,

w kotrejež běſche do jejneho ſnutſkowneho ſmyſlenja nuts hladał. To ſteješche młoda holza pſched nim ſwonkownje i niſkeho ſtanta, ſnutſkowna wopravdže wſcha ſdobna. Duiſcha najcziſcziſcheje rjanocze, hnujazeje woporniweje luboſcze ſo jemu njewi. Schtóż tón poklad měješche, tať bohaty wón běſche! Albo běſche to teſ jaſo ſjebanje? Běſche to teſ ſame jaſlepjenje? Tajke myſle w nim hižo zyly džen wojowachu — a nětko wjeczor jcho je wſchej mozu pſchimnychu. (Pofraczowanje.)

Wſchelake i bliſta a i daloka.

Najmłódiſchi kłězorowy ſyn, pryuz Joachim je czeſko na jaſhorjenju cziſjewa ſthorit. Tola je nadžija, jcho žiwjenje ſdźeržecź.

Bjes tym, ſo ſo zyła Němiſta, ſamo wukraj, pſchihotuje, ſo bychu wjercha Wiſmarka ſ jcho 80 lćtnemu nardnemu dnjej czeſcziłi, je ſhromadžiſna Barliſkich měſchczaniſkich jaſtupjerjom, i wjetſcha je ſwobodomuſtlych a je ſozialdemokratow wobitejaza, ſo wobarała, jemu ſbože pſchecź. A pſchi tym ma wjerch Wiſmark prawo czeſ-neho měſchczaniſtwa měſta Barlina. Tale njehanibita njepſchitwoj-noſcź Barliſkim měſcze wſchudžom wuktu czeſcź pſchinjeſe a jich hižo tať ſnadnu khwalbu powyſchi.

Barlin ma nětk 274½ milijony hrinnow dolha.

ſa ſawoſtajnych tych, kotſiž ſu pſchi wuktim njewbožu kłodže „Łóbjja“ wo žiwjenje pſchichli, je ſo 400 000 hr. naſberało.

Jeſu, prjedy dži.

Stób: Jeſuſa ja njepuſchězu.

1 Pětr. 2, 21—25.

Eſwěrnny Jeſu, prjedy dži,
Dokelž ſy ſam czerpil ja naſ!
Bomhaj, ſo ja tobu ſchli,
So by ſbóžnoſcź pſchinjeſł na naſ:
Nam we twojej luboſczi
Eſwěrnny Jeſu, prjedy dži!

Tam na horje wol'jowej
Wumožnik bu wuſwoleny;
Tam ſo modli, poczi krweje
ſa naſch hrěch wſchón wobėndženy:
W modlitwoje a pokuczi
Eſwěrnny Jeſu, prjedy dži!

Judaſch koſchi Jeſuſa,
Wſches njeho bu jaty wſaty,
W ſwjaſtach jcho wjedźeja,
A wuſchichim měſchnikam bu daty:
A durjam njebjja, ſ ſwobodži
Eſwěrnny Jeſu, prjedy dži!

Pětr tſi krócź ſaprěje
Eſwojoj' Knjeſa Jeſom Khryſta;
Prjecź je wěrne ſwědomnje,
Wutroba wjaz' njeje cziſta:
We wobſtajnoſczi ſ tebi mi
Eſwěrnny Jeſu, prjedy dži!

„Ja ſym Khryſtuſ, Boži Eſyn“,
Jeſuſ pſched Kaſſaſom praji.
Knježe, ja to wěrju ždyn,
Na tebe ſo wěra ſtaji:
To, haj to ſmy poſnali;
Eſwěrnny Jeſu, prjedy dži!

Pſched Pilata ſtajeny
Jeſuſ falſchnje wobſtorženy;
A Herodaſcheje wjedženy,
Tam bu draſtu woblecženy
Bėlu: w draſcze njewiny
Eſwěrnny Jeſu, prjedy dži!

Ty ſa ſyła židowſka
Puſcheczič chzeſch ty Barabaſa,
Moricź wjedźeſch Jeſuſa,
Njedžakownoſcź, hordocź waſcha:

Mój dźak winowaty wšmi,
Eswěrnny Jesu, prjedy dži.

A hwojei hnjerczi nježe ham
Jesuf kschiz tam na Golgatha,
So we najšej nudy nam
Kschiz nješć mój nam byla data:
W ščerpliwosći ty ham mi
Eswěrnny Jesu, prjedy dži!

Hladajće na Jesufa,
Kať wón na kschizu něť wiža
S kóždoh' boka šóitnika;
Bóh naš k živjenju ham piža
Pšches kschiz: njebo poťaz mi!
Eswěrnny Jesu, prjedy dži!

Něť mój Jesuf wobłědnje,
Jeho dušcha i čžela wuńdže;
Dokonjane wščitko je,
A hwojom' Wótzej, k njeju dónđže:
Ach so my tež hovu schli,
Eswěrnny Jesu, prjedy dži! E. S.

Wěrnosć biblije, sakitana pšhecziwo jeje njepšheczelam.

**Kak ho israelski lud po něčim pod Božim wodzenjom
roswiwa?**

(Wotrəcəwanje.)

D a w k i.

Džefat wot zyleho žujoweho winoschka ho k živjenju měšćam a Levitam da, kotřiz hami role dostali njeběchu, t. r. po najšej rěči ja duchownych, wučerjow, lěkarjow a druhich sastojućkow. Druhi džefat ho kóžde lěto k hujedzenjam woprjuje, t. r. wón ho pšchi hujatocžnym hujedzenju wot zyleho doma i wotrocžkami a dźowkami a kładymy šje, 5 Mójš. 14, 22. 29. 12, 17. 18. To hu powšchittowne ludowe hujedjenje i wutrobnyh wježelom w dźakownosći ja Bože dary. Kóžde 3. lěto ho tón druhi džefat jako dawk ja kładych rosdžěli, pšchetož sakon hěbi wošebje hušto na kładych, na wudowny a huroty pomysl. 5 Mójš. 24, 17. 19. 21.

Tole je něšto i teho měšćnišeho sakonja, na kotryž nje- pšheczeljo tať jara hwarja. Eso wě, so ho kóžda jenotliwa wěz na najše wobštejnosće naložić njemóže. Wěšće hmy my w wšchelafich wězach dale, hač běše sakon. Ale myšl, kotraž pšches sakon dže, bylina lubošć k Bohu a bližšchemu a roš- hujedzenosć, kotraž je tu myšl w sakonju do skutka stajila, móhli tym, kiž w našim čašu sakonje dawaja, i wutrobu pšhecž. Wěšće by pola naš lepje bylo, hdy by ho na tu myšl hušto njejabyl. Sakonje ja dželaczerjow w našim čašu hu dobry sapočatf.

So pať ho nam njeporokuje, so hmy to samjelčeli je sakonja, šchtož ho nam špodobacž njemóže, dwoje wušběhjemy:

1. Sakon dowoli mužej wjazy žonow. To je wěrnosć; tola te nahladu w Israelu hišče wjele wysche póhanskich steja. Wošebje pať dyrbi ho našpomnicž, so w nowym hłubje bjes židami powšchittowne mandželstwo po kšesćijamiskej myšli namakamy a so je hwojbne živjenje w israelskim ludu wutrobne.

2. Mjenje hišče chze ho njepšheczelam kutosć sakonja špodobacž, hdyž šchto pšhecziwo nabožinskim waschnjam šhřěšchi. „Šchtož habat wotšwjećuje, ma ho kamjenjowacž.“ 3 Mójš. 23, 29. 30. 4 Mójš. 15, 35. 36. Podomne myšle Ši. 137, 7—9. Waj najprjedy na to poťajamy, so hu te nahladu w nowym hłubje pšchewinjene. Šako chzyschtaj taj wučžomnikaj w podomnej myšli wohen i njebjek mēcž, jimaj Jesuf pohrošy a praji: „Njewěštaj wój, kajteho ducha dželčzi wój staj?“

Alle tute nahladu w sakonju wšchaf tež hrošymimy. Sa israelski lud běše Boža služba šendjenje je žiwym hujatym Bohom. Šchtož ho teho hujateho waschnja dótkašche, najšnutškow- nišchu hujatnižu jich wutroby šrani. Duž ho wutroba rošhori. Sakon je wšchey kutosću dyrbjěšche k temu wješć, so by ho ludej

hujatosež Boža do wutroby šaschčěpila: Šaž dyrbi nan, kotryž hwoje dželčzi wutrobne lubuje, tola druhdy prut wšacž, dokelž jeho dobrotu wopacžnje wužija. Šak myšli hěbi čžlowjeť wodacže a huadu Božu ham wot hěbje pšchelohće; wón chze nabožinu bjes živjenja, teho dla Bóh israelskemu ludaj pšches kutosć sakonja hwoju hujatosež šaschčěpi, so by na jeho dobrotu kěžbowať; tať je sakon, kať Pawol praji, pěstun na šhrytuša. Šthodžent šjewjenja Božeho hu tež tute postajenja, hdyž tež nižich, pšchi čžimž pať ho šabycž nješmč, so štary sakon ham hižo dale poťajuje, pšchir. Šona Šesekiel 18; 33.: „Šak wěrnje hač ja živy hmy, praji tón šnjēs; ja nimam špodobanja na hnjerczi hjesbóžneho, ale so by ho hjesbóžny wobrocžil wot hwojeho pucža a by živy byl“ a to šteji runje pola pšhecžela měšćnikow, pola Šesekiela.

(Wotrəcəwanje.)

S Bohom.

„To šlepotaťe mam hute!“ praji žona na železnicy k hwojemu mužej.

„Ša teho hiščeje i žyła kěžbu mčł nješhym“, wotmolwi muž. „Mi pšchezo hiščeje w wušchomaj klineži to wutrobne hłowo, kotrež burowka praji, jako běše ho jejna dźowka tu do woša hujnyła a wona ho i nje rošžohnowa. Mi je runje tať, kať by ta žona hiščeje tu pšchi hwojei dźowzy byla a jenož po čžele wotešchła, po duchu pať tu wotšala. Žyłe wěšće: ta holza hama njejedže; wona jedže je žohnowanjom hwojeje maczerje. „Bóh wobarnuj tebe, moje dželčzo!“ praji macž pšchi dželčju. „Wón chzyl mi tebe šašo štrowu domoj pšchijješć! A nješabudž jeho! Ššhijšich? Ty wěšch, šchto ja mēnju. Ty wěšch, kať hušto hěbi na tebe pomysl!“

„Ša dyrbi pšchezo šašo na tu holzu pohladacž. Mi je, kať by kolo wokolo teho dželčza wšcho hwetko bylo. A holza hědži tať i mčrom kať w hamych kładnych, hujatych myšlach a nimale pšchezo i woknom won hlada. Wona hěbi na to myšli, kať hěbi macž na nju myšli. Wona w duchu hano ja maczerju hlada, kať ta pšches polo a lěž do wšy domoj štupa, a hiščeje tu a tam štejo wotšanje a do teho kónza pohlada, hdyž je čžah wotjčł. Wona widži a hlyšchi, kať hěbi macž na nju myšli; mjenujzy i pohladanjom k Bohu a i modlitwu ja hwoje dželčzo. Šak derje ma ho to dželčzo! Šak šašny je pucž, po kotrymž taťka macž kšodži! Wona dže i Bohom. Móže pucž šašnišchi a pšchichod rjeišchi hycž? Šajke wutroby hu šwajšane i Božej wutrobu, a do taťkeho šenišeho živjenja ho hižo njebjěške nuts hwečzi.“

r.

Něšto k rošpominanju.

Ša derje wēm, so ja pšched Bohom to nješhym, šchtož hano pšched ludžimi pšacžu a so žane šhebanje hōršche njeje hač hamo- šhebanje, teho dla žadam hěbi po wěrnosći.

W šymnych nozach hwešdy ho najjašnišcho hwečza, tať ho tež šjewjenja Bože najkrajnišche šdadža, hdyž se hylšow, čžemnych hodžinow horje hladamy k žiwemu Bohu, k wšchomóžnemu štworicelej a hwešrnemu Wótzej, čžim hamotnišchi ho nam hwet šda a čžim šymnišchi.

Šlutniwosć wobšteji je hamošapřěča, so ho čžlowjeť nětaťkeho wježela wotšaji ja pšchitomny čžaf k wužitku ja pšchichod. — Čžaf lutowacž je runje tať wjele kať pjenješy lutowacž. — Šlutniwy wotšaji ho wšcheho teho, šchtož jenož nimo kšwataze wježele pošćiči, šchtož pať trajazeho wužitka nima; wón nicžo njetrjebawšchi njewuda; pšchetož njetrjebawšcha wěž je droha, byrnež by najtušcha byla.

„Pombaj Bóh“ je wot něťka niz jenož pola knješow duchownych, ale tež we wšchěch pšch- dawaćnjach „Ššerb. Nowin“ na wšach a w Budyšchinje dostacž. Na šchtwórcž lěta pšacži wón 40 np., jenotliwe čžigla ho po 4 np. pšchedawaju.